

תפ"ח (באר שבע) 37418-12-10 - מדינת ישראל נ' חלילי יעד

תפ"ח (באר-שבע) 37418-12-10 - מדינת ישראל נ' חלילי יעד מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 37418-12-10

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד א. דרנבוים, פמ"ד

נגד

חלילי יעד

ע"י ב"כ עו"ד א. בר ציון ו-ו. און

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[02.06.2014]

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד

כב' השופט א. ואגו

כב' השופט י. צלקובניק

ג ז ר - ד ין

ס. הנשיא רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד:

1. בתאריך 03/12/10, בסביבות השעה 04:00, דקר הנאשם את ניסים אסידו ז"ל ארבע דקירות וגרם למותו. לאחר שמיעת הראיות, הורשע הנאשם בגין מעשיו אלה בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה וכן בשתי עבירות של החזקת סכין שלא כדין.

לאחר מתן הכרעת הדין, ביקשה המאשימה לחייב את הנאשם, בנוסף לעונש מאסר העולם שיש חובה להטיל עליו (ולא ביקשה להטיל עונש נוסף בגין העבירות האחרות בהן הורשע), גם בפיצוי כל אחד מבני משפחתו של המנוח בסכום המקסימלי האפשרי על פי החוק (₪ 258,000), ואילו ההגנה ביקשה שלא לחייבו בתשלום פיצויים, הן נוכח תקופת המאסר הצפויה לנאשם, הן נוכח מצבו הכספי והן כיוון שלעמדתה הפורום הראוי לדון בבקשה שכזו הוא במסגרת תובענה אזרחית.

2. נסיבות רציחתו של ניסים אסידו ז"ל פורטו באריכות בהכרעת הדין, ואין מקום לשוב ולפרטן במסגרת זו. די אם נציין, כי תחילתו של האירוע במועדון "הטרויה" בנתיבות, שם פגש הנאשם את בת-דודתו לבנת; ראה שהיא נסערת; ושמע ממנה, כי ניסים המנוח, שהיה בעבר חברה, פגע בכבודה, לאחר שהגיע למועדון עם חברה אחרת. הנאשם הודיע שהוא "יטפל" בניסים, וכשהתברר שכבר עזב את המועדון עם חברתו וחבר נוסף, ביקש הנאשם מחבריו אברהם ואביהו, אותם פגש במועדון, שיקחו אותו ואת לבנת וחברתה מעיין, לביתם. הוא התיישב ליד אברהם, שנהג ברכב, והורה לו להגיע למסעדה של קרובי משפחתו בנתיבות. שם ירד מהרכב וחזר כעבור זמן קצר כשהוא מצוייד בסכין מטבח גדולה. הנאשם חזר לרכב, ובמהלך הנסיעה שוחח, בצעקות וקללות, עם חברתו של המנוח, עד שלבסוף הורה לה להמתין לו בצומת נתיבות, שם היו.

הנאשם הורה לאברהם להגיע לצומת נתיבות; כשראה שם את המנוח וחברתו - הורה לאברהם לעצור את הרכב וירד ממנו כשהסכין שלקח מהמסעדה בידו. אביהו ירד אף הוא מהרכב, ושניהם תקפו את המנוח, שהתגונן מפניהם. חברתו של המנוח, הדר, שנפצעה מהסכין שהחזיק הנאשם, התאוששה ונעמדה בין הניצים. הדר הצליחה להרחיק את אביהו מהנאשם והמנוח, ואז הנאשם נותר לבדו מול המנוח.

המנוח לא היה חמוש - לא בסכין ולא בכל כלי אחר, והנאשם, שעמד מולו, הניף את הסכין שאחז, ובשעה 04:03 לערך, דקר את המנוח ארבע פעמים: פעמיים בבית החזה ופעמיים בבטן. זמן קצר לאחר מכן, בדרך לבית החולים, נפטר ניסים ז"ל.

הנאשם נס מהמקום ברכבו של אברהם ובין השעה 05:40 ל-06:00, לאחר שנודע לו שמחפשים אחריו, הסגיר עצמו למשטרה.

3. ב"כ המאשימה מסרה לידינו מכתב קורע לב מאביו של ניסים ז"ל, מכתב שנכתב בשם בני המשפחה האבלים. המכתב מספר על שמחת ההורים במשך חייו של בנם, ועל החיים שאינם חיים מאז מותו. ניסים היה ילד מוכשר, חרוץ ואהוב על כולם. תמיד חיך והאיר פנים, ואף ידע לתת עצות ויד תומכת לחבריו. הוא היה תלמיד מוכשר בבית הספר; וחייל אהוד בצבא. כשהשתחרר, החל ללמוד במכללת ספיר, ובמקביל עבד בהתקנת מערכות שמע לרכב. המכתב גם מגולל את הדרך בה נודע לבני המשפחה על מותו של בנם, בעת שהיו בחופשה באילת. המשפחה מיהרה להגיע לבית החולים סורוקה, וברגע שהאב ראה את בנו על האלונקה, נישק וליטף אותו - הוא איבד את רצונו לחיות. מצבו הבריאותי התדרדר; לא הצליח להתמיד בעבודתו; ולמעשה, כדבריו, מאז רציחתו של בנו, הוא נכנס ויוצא מבית החולים חדשות לבקרים.

גם אמו של המנוח הפכה לשבר כלי. לדברי בעלה, מאשה אוהבת חיים הפכה לאישה כבויה, הנאבקת להמשיך ולחיות למרות האובדן הכבד.

וכך סיים האב השכול אל מכתבו: "ניסים שלי, חסר לנו בכל שעות היממה, ביום חול, שבת וחג, ואין דבר שיחזיר אותו אלינו וימלא את החלל שהותיר אחריו".

4. חיובו של נאשם בפיצוי כספי לנפגע עבירה, ובענייננו למשפחתו של המנוח, נעשה בהתאם לסעיף 77 לחוק העונשין, פיצוי שעל פי פסיקת ביהמ"ש העליון הוא בעל מאפיינים אזרחיים, אך מושפע מסביבתו הפלילית ומהנורמות המאפיינות אותה.

יש להזכיר, בהקשר זה, כי אחת התכליות של סעיף 77 הנ"ל, היא לאפשר פיצוי מהיר ויעיל לנפגעי עבירה, באמצעות ההליך הפלילי, כאשר הפיצוי במסגרת הפלילית גם יכול למנוע מפגש מחודש של נפגע-העבירה עם העבריין שפגע בו, במידה ויסתפק בסכום שנפסק לטובתו בהליך זה; ואף מעצים את מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה הכללית לשלב בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה (ר' רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418; וכן ע"פ 6452/09 קאסם עלי נ' מדינת ישראל, מיום 22/07/10).

5. לאחר ששמענו את הצדדים ועיינו בפסיקה שהגישו, ולאחר שהנאשם הורשע בביצוע עבירה של רצח בכוונה תחילה, אנו דנים אותו לריצוי מאסר עולם.

כן קובעים, כי על הנאשם לפצות את משפחת המנוח (התשלום יעשה לידי אבי המנוח) בסכום של 200,000 ₪. זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון. ניתן היום, ד' סיוון תשע"ד, 02 יוני 2014, במעמד הצדדים.